

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

ΚΟΥΝΤΟΥΡΆΚΗ ΧΡΙΣΤΪΝΑ Β'2

Κατά τη διάρκεια της ζωής ενός ανθρώπου δημιουργούνται αναμνήσεις και εικόνες.

Πράγματα που θα ξεχάσουν έτσι απλά,
πράγματα που θα θυμούνται για μια ζωή,
και πράγματα που θα θυμούνται αλλά θα
θέλουν να ξεχάσουν.

Εγώ, σε αυτή την περίπτωση δεν ξέρω που θέλω να ανήκω.

Θέλω όμως να καταγράψω αυτό το συμβάν για να το ανακαλώ στη μνήμη μου ακόμη και αν με τον καιρό το έχω ξεχάσει.

Κάποτε, είχα βγει στο ολυμπιακό χωριό και περίμενα κάποιες φίλες μου να έρθουν. Άκουσα παιδικές φωνές. Κοίταξα προς τα εκεί που ακουγόντουσαν πιο δυνατές και είδα ένα τσούρμιο παιδάκια, ξένης ιθαγένειας, που έτρεχαν και έπαιζαν. Αμέσως, ασυνείδητα κούμπωσα το μπουφάν μου και έβαλα τα χέρια στις τσέπες μου για να ακουμπήσω το κινητό και τα κλειδιά του σπιτιού.

Εκείνη την ώρα πέρασαν από δίπλα μου,
και ένα κοριτσάκι από την παρέα, ντυμένη
φτωχικά, ήρθε προς το μέρος μου και μου
είπε « Πολύ ωραίο μπουφάν». Απάντησα
γλυκά « Σε ευχαριστώ» και την είδα να
γυρνάει χαμογελαστή στην παρεούλα της.
Τότε η καρδιά μου πάγωσε.

Κοιτώντας τα μικρά παιδάκια να ανηφορίζουν, γέμισα τύψεις. Γιατί να νιώσω πως μπορεί να με έκλεβαν, την ίδια στιγμή που δηλώνω πως δεν είμαι ρατσίστρια? Γιατί να κάνω αυτή την κίνηση αφού τα παιδάκια ήταν τόσο γλυκά? Αυτά και άλλα πολλά ερωτήματα γέμισαν το μυαλό μου με τύψεις, και για κάποια στιγμή ένιωσα πως δάκριζα.

Για αυτό, λοιπόν, πρέπει να ξεπεράσουμε
όλοι τον φόβο για ότι είναι «διαφορετικό»
και «ξένο».

Οφείλουμε να προσπαθήσουμε να
καταστρέψουμε τις αντιλήψεις που έχουμε
βαθιά ριζωμένες στο μυαλό μας, και να
αγαπήσουμε τον κόσμο γύρω μας.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας